

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 8.—	Ἔτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξαμήνιος 4,50	Ἑξαμήνιος 5,50
Τριμήνιος 2,50	Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαρτίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 15

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Μία ἐφεύρεσις τοῦ μηχανικοῦ.—Ἀναχώρησις
γὰρ τὸ βουνό.—Τὸ δάσος.—Ἐδαφος ἡφαι-
στειώδες.—Φασιανοὶ «τραγοπάνες».—Τὸ
πρῶτον ὄροπέδιο.—Λιανυτέρεισις.—Ἡ
κορυφὴ τοῦ κώνου.

«Ἰστερ' ἀπὸ λίγας στιγμῆς, οἱ τρεῖς
κυνῆγοι εὐρίσκοντο μπροστὰ
σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά. Ὁ
Κύρος Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν
Σπίλεττ ἦταν ἐκεῖ. Ὁ Πέγ-
κροφ τοὺς ἐκύτταζε σαστι-
μένους, μὲ τὸν ὑδρόχοιρο
στὰ χέρια, χωρὶς νὰ βγάλλῃ
μιλίᾳ.

— Μάλιστα! τοῦ ἐφώναζε
ὁ ρεπόρτερ. Εἶνε φωτιά, ἀ-
ληθινὴ φωτιά, ποῦ θὰ ψήσῃ
μιὰ χαρὰ τὸ κυνῆγί σου,
γιὰ νὰ τὸ φᾶμε σὲ λίγο!

— Μὰ ποῖος τὴν ἀναψῇ;
— Ὁ ἥλιος!

Ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔλεγε
ν ἀλήθεια. Ὁ ἥλιος εἶχε
ρημηθεύσῃ ἐκεῖνη τὴ θερ-
τήτα, ποῦ ἐξεθάμβωνε τῶ-
ν Πέγκροφ.

— Εἴχατε λοιπὸν φακό;
ἀπησε ὁ Χάρμπερτ τὸν Κύ-
ρο Σμιθ.

— Ὁχι, παιδί μου, ἀπο-
κρίθηκε ὁ μηχανικός, ἀλλὰ
ἐστίασα ἕνα.

Καὶ ἔδειξε τὴ συσκευή,
ποῦ τοῦ ἐχρητίμευσε ὡς φα-
κός. Ἦταν ἀπλούστατα δυὸ
γυαλιά, ποῦ τὰ εἶχε βγάλῃ
ἀπὸ τὸ ρολόγι τοῦ καὶ ἀπὸ
τὸ ρολόγι τοῦ Σπίλεττ. Τὰ
γέμισε νερό, τὰ ἐκόλλησε,
τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, μὲ λίγη
λάσπη, κι' ἔκαμε ἔτσι ἕνα
ἀληθινὸ φακό, ποῦ κατῶρ-
θωσε νὰ συγκεντρώσῃ τῆς

ἡλιακῆς ἀκτίνες καὶ νὰν ἀφλέξῃ λίγα
βρύα ξερά.

Ὁ ναύτης ἐκύτταζε τὸ μηχανήμα,
ἐκύτταζε ὑπερὰ τὸν μηχανικὸ καὶ δὲν
εἶπε λέξι. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἔλεγε
πολλὰ. Γι' αὐτόν, ἂν ὁ Κύρος Σμιθ
δὲν ἦταν θεός, ἦταν κάτι παραπάνω
ἀπὸ ἄνθρωπος...

Ὅταν ἐπιτέλους κατάφερε νὰ μιλή-
σῃ, ἐφώναζε:

— Γράψτε τὸ αὐτό, κύριε Σπίλεττ,

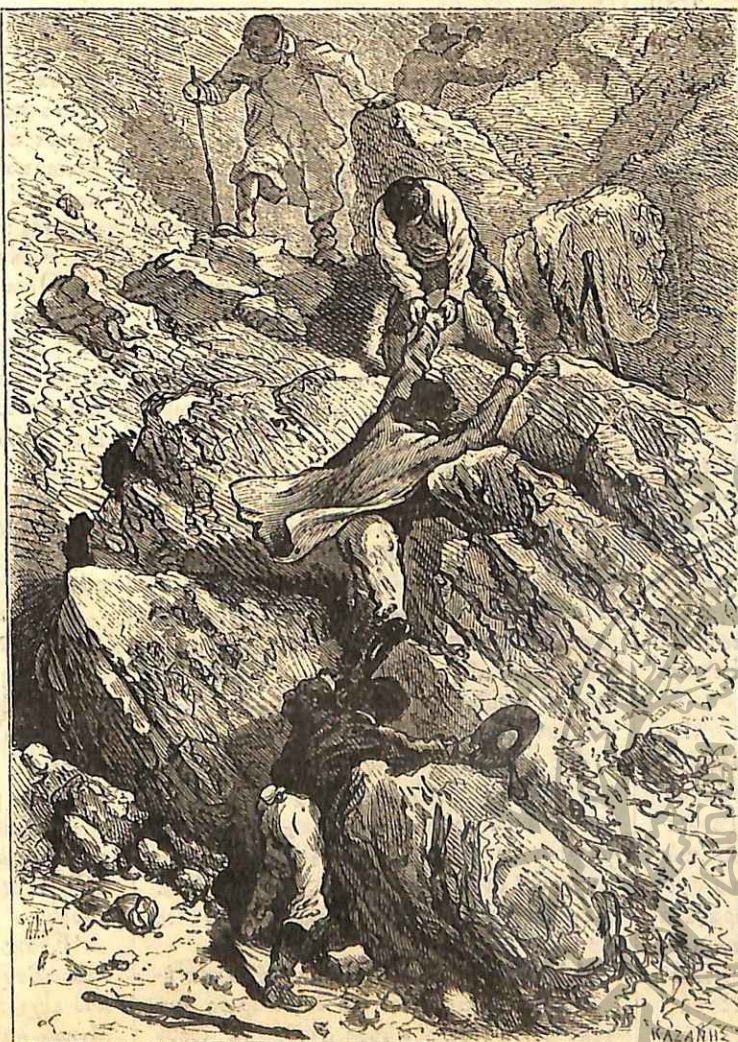
γράψτε τὸ γρήγορα στὰ χαρτιά σας!
— Τὸ ἔγραψα! ἀποκρίθηκε ὁ ρε-
πόρτερ.

Ἰστερα ὁ ναύτης, βοηθούμενος ἀπὸ
τὸν Νάβ, ἐτοίμασε τὴ σούβλα καὶ ὁ ὑ-
δρόχοιρος, μαδημένος καὶ καλὰ καθαρι-
σμένος, ἐψήθηκε γρήγορα σὰν γουρου-
νάκι τοῦ γάλακτος, μπροστὰ σὲ δυνατὴ
καὶ ὡραία φωτιά.

Τὰ Καμίνια εἶχαν ξαναγίγῃ κατοι-
κήσιμα, ὅχι μόνον γιὰ τὸ τζάκι ἐξέ-
σταινε τὰ «δωμάτια», ἀλλὰ
καὶ γιὰ τὴν βουλῶθηκαν πά-
λι, μὲ πέτρες καὶ μὲ ἄμ-
μο, ὅλα τὰ ἀνοίγματα.

Ὁ μηχανικός, βλέπε-
τε, καὶ ὁ ρεπόρτερ εἶχαν
χρησιμοποιήσῃ καλὰ τὴν
ἡμέρα τους. Ὁ Κύρος Σμιθ
εἶχε ἀναλάβῃ, ἐντελῶς κι'
εἶχε δοκιμάσῃ τὴ δύναμί
του μὲ μιὰ ἀνάβασι στὴν
κορυφὴ τοῦ γρανιτίνου τοί-
χου. Ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖ-
νο ὄροπέδιο, τὸ μᾶτι του,
γυμνασμένο νὰ λογαριάζῃ ὕ-
ψη καὶ ἀποστάσεις, ἐκύτ-
ταζε πολλὴν ὥρα τὸ μεγάλο
βουνό, ὅπου θάνέβαιναν αὐ-
ριο. Τὸ βουνὸ αὐτό, σὲ ἀ-
πόστασι ἕξ ἡμέρας περίπου μι-
λίων πρὸς τὰ βορειοδυτι-
κά, τοῦ ἐράνη ὕψος ὡς
τρεῖς ἡμίσι χιλιάδες πό-
δια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς
θάλασσης. Ἐπομένως, τὸ
μᾶτι τοῦ παρατηρητοῦ, ἀπὸ
τὴν κορυφὴν του, θὰ μπο-
ροῦσε νὰ ἰδῇ ὁλόγυρα, σὲ
ἀκτῖνα ἑπενήντα χιλιάδων
μιλίων τουλάχιστο. Ἦ-
ταν λοιπὸν πιθανόν, ὅτι θὰ
ἐλύετο εὐκόλα τὸ πρόβλη-
μα «νῆσος ἢ ἡπειρος», ποῦ
ὁ Κύρος Σμιθ, ὅχι χωρὶς
λόγο, τὸ ἐθεωροῦσε σπου-
δαίοντερον ἀπ' ὅλα.

Ἐφαγαν καλὰ. Τὸ κρέας

«Ἐξακολουθῶσαν τὸ δύσκολο ἀνάβασμα...» (Σελ. 118, στ. γ.)

τοῦ ψητεῦ ὑδροχοίρου βρέθηκε ἐξαίρετο. Τὰ φαγώσιμα φύκια καὶ τὰ κουκουνά-ρια ἐσυμπλήρωσαν αὐτὸ τὸ δείπνο, μάλ-λον σιωπηλῶς, γιατί ὁ μηχανικός, συλλο-γιζόμενος ταύριανὰ σχέδια, δὲν μιλοῦσε πολὺ. Μία - δυὸ φορές, ὁ Πέγκροφ ἐδο-κίμασε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἐπρεπε νὰ κάμουν, ἀλλὰ ὁ Κύριος Σμιθ μόλις τοῦ ἀποκρίθηκε, κινῶν τὸ κεφάλι:

— Αὔριο... αὔριο... Βλέπωντας καὶ κάνοντας.

Μετὰ τὸ δείπνο, ἔρριξαν στὸ τζάκι κι' ἄλλα ξύλα καὶ κοιμήθηκαν ὅλοι, ἀ-κόμη κι' ὁ πιστὸς Τόπ, ὅπου βαθύ. Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν ἐκείνη νύκτα καὶ τὸ πρωῒ—29 Μαρτίου,—ἐ-ξύπνησαν φρέσκοι καὶ καλοδιάθετοι νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ θὰ ὠ-ρίζε τὴν τύχη τους.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώ-ρησι. Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ ψητεῦ ἔφθανε γιὰ νὰ θρέψῃ μιὰ ἡμέρα ἀκόμη τοὺς ναυαγούς. Ἐπειτα, ἤλπιζαν πάντα ὅτι κατὰ τὴν ἐκδρομὴν καὶ στὸ δρόμο. Κ' ἐ-πειδὴ τὰ γυαλιὰ εἶχαν ξαναμπῇ στὰ ρολόγια τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ ρεπόρ-τερ, ὁ Πέγκροφ ἔκαψε πάλι λίγο πανί, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ ὕψα.

Στὴς ἑπτὰ καὶ μισή, οἱ ἐξερρευνηταί, ὀπλισμένοι μὲ μπαστούνια, ἐξεκίνησαν. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Πέγκροφ, τὸ καλ-λίτερο θάταν νὰ πάρουν τὸν ἴδιο δρόμο, ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ νὰ γυρίσουν ἀπ' ἄλ-λον. Ἐπειτα ἦταν κι' ὁ συντομώτερος γιὰ νὰ φθάσουν στὸ βουνό. Ἐστρίψαν λοιπὸν στὸν ἀγκῶνα καὶ πῆραν τὴν ἀρι-στερὴ ὁχθὴ τοῦ ποταμοῦ, ὡς ποῦ βρῆ-καν τὸ μονοπάτι, ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ στὸ δάσος οἱ χθεσινοὶ κυνηγοί. Ἀπὸ ἐκεῖ, στὴς ἐννιά, ἔφθασαν στὴ δυτικὴ ἀκρὴ τοῦ δάσους.

Ὡς τώρα τὸ ἔδαφος, ὅχι πολὺ ἀνώ-μαλο, βαλτωδὲς πῶτα, ξερὸ καὶ ἀμ-μῶδες ὕστερα, ἀνηφόριζε σιγά - σιγά ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Μερικὰ ζῶα, περίτρομα, φά-νηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τρέχουν μέσα στους θάμνους. Ὁ Τόπ τὰ κυνηγοῦσε, ἀλλὰ ὁ κύριός του τὸν ἐφώναζε, γιατί δὲν ἦταν ὥρα γιὰ κυνήγι. Ἀργότερα θάβλεπαν. Πρὸς τὸ παρόν, τίποτε ἄλλο δὲν ἐνδιέφερε τὸν Κύριον Σμιθ, ἀπὸ τὸ βουνὸ ὅπου ἐδιόχετο νὰ φθάσῃ.

Στὴς δέκα, ἐσταμάτησαν γιὰ λίγα λεπτά. Ἄμα βγήκαν ἀπὸ τὸ δάσος, τ' ὀρογραφικὸ σύστημα τῆς χώρας παρου-σιάσθηκε στὰ βλέμματά τους. Τὸ με-γάλο βουνὸ ἐσχηματίζετο ἀπὸ δυὸ κώ-νους. Ὁ πρῶτος, δούμιτυ περίπου χι-λιάδες πόδια ψηλός, εἶχε κάτι παράξενα ριζοθούνια, ποῦ διεκλαδίζοντο σὰν μα-κρώνυχκα δάκτυλα ἐνὸς πελώριου ποδιοῦ ἀρπακτικοῦ, στηριγμένον στὸ ἔδαφος. Ἀνάμεσα στὴς ἀντηρίδας αὐτές, ἔχα-σκον τόσες στενὲς κοιλάδες, καταπρά-

σινες ἀπὸ δένδρα, ποῦ τὰ τελευταῖα σκαρφάλωναν ὡς τὰ μισὰ τοῦ πρῶ-του κώνου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ βλά-στησις ἐφαίνετο πρὸ ἰσχυρὴ στὴ βορειοα-νατολικὴ μέρος τοῦ βουνοῦ, ὅπου κατὰ σχισμάδες, ἀρκετὰ βαθιές, μαρτυροῦ-σαν ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ θάτρεξε κάποτε λάβα.

Ὁ δεύτερος κῶνος, ἀκκουμπισμένος στὸν πρῶτον καὶ κάπως στοργγυλεὺς στὴν κορυφή, ὑψώνετο λιγάκι στραβά. Ἐμοιαζε σὰν ἓνα πελώριο στοργγυλὸ καπέλλο, φορεμένον «στ' αὐτί» κι' ἐφαί-νετο κατωμένος ἀπὸ γυμνὸ χῶμα, ποῦ τὸ διαπερνοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κοκκινω-ποὶ βράχοι.

Στὴν κορυφὴ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ κώ-νου ἔπρεπε νὰ φθάσουν κι' ὁ καλλιτέ-ρος δρόμος γι' αὐτὸ θάταν ἡ ράχης τῶν ἀντηρίδων.

— Εὐρισκόμεθα 'ς ἔδαφος ἡφαιστειῶ-δες, εἶχε πῇ ὁ Κύριος Σμιθ.

Κ' οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ πίσω του, ἄρχισαν νὰ νανθεαίνουν σιγά - σιγά τὴ ράχην ἐνὸς ριζοθουνοῦ, ποῦ ὠδηγοῦσε στὸ πρῶτον ὀροπέδιο.

Ἀκατάστατο, ἀναστατωμένον τὸ ἔ-δαφος ἐκεῖνο ἀπὸ πλουτωνικὰς ἐνέρ-γειες, παρουσίαι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀραιὰ, μερικὰ δένδρα κωνοφόρα, ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα, ποῦ παρακάτω, στὰ στενὰ φα-ράγγια, ἐσχηματίζον συστάδες πυκνές, ἀδιαπέραστες ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνης.

Ὁ Χάρμπερτ παρατήρησε καὶ κάτι ἵχνη, ποῦ μαρτυροῦσαν τὴ διάβασιν με-γάλων ζῶων, θηρίων ἢ ἄλλων.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν τάχα αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ τοὺς πατήσουμε τὰ εἰκόπεδά τους; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ ὁ ρεπόρτερ, ποῦ εἶχε κυνηγήσῃ τίγρεις στὴς Ἰνδίες καὶ λέοντες στὴν Ἀφρική, ἀποκρίθηκε:

— Ἐλπίζω νὰ τὰ βγάλωμε πέρα καὶ μ' αὐτά. Γιὰ τὴν ὥρα, ἄς ἔχωμε τὸ νοῦ μας!

Σιγά - σιγά ἀνέβαιναν. Ὁ δρόμος τους ἐμάκραινε ἀπὸ τὰ στριφογυρίσματα καὶ τὰ ἐμπόδια, ποῦ δὲν τοὺς ἄφριναν νὰ προχωροῦν ἴσια. Κάπου - κάπου μάλι-στα, ἡ συνέχεια ἐκόβετο ἄξφνα κι' οἱ ἀναβάτες εὐρίσκοντο στὸ χεῖλος ἐνὸς βαράθρου, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ παρακάμ-ψουν, δηλαδὴ νὰ γυρίσουν πίσω. Ὡς ποῦ νὰ βροῦν ἓνα βατὸ μονοπάτι. Ἐτσι ἔκαναν διπλὴ ὥρα καὶ διπλὸ κόπο.

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ προγευματίσουν στὴ ρίζα ἐνὸς ἔλα-του, κοντὰ 'ς ἓνα ρυάκι, ποῦ ἔπεφτε μὲ μικροὺς καταρράκτες, εὐρίσκοντο στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ὡς τὸ πρῶτον ὀροπέδιο. Δὲν θάφθαναν λοιπὸν ἐκεῖ παρὰ τὸ βράδυ.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ θάλασσα ἐ-φαίνετο πλατύτερα. Τὸ δεξιὸ ὅμως μὴ-τερὸ ἀκρωτήρι δὲν τοὺς ἄφρινε νὰ ἰδοῦν ἂν ἡ ἀκρογιαλιά ἐνώνετο μὲ καμμιὰ

ξηρὰ ἀπὸ πίσω. Ἀριστερά, τὸ μάτι ἐ-φθανε λίγα μίλλια μακρύτερα. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐμποδίζετο ἀπὸ τὴν ἀκρότομη μάχην μᾶς ἀντηρίδος τοῦ κεντρικοῦ κώ-νου. Τὸ πρόβλημα ποῦ ἀπασχολοῦσε τὸν Κύριον Σμιθ, ὅα ἐλύετο ἀπὸ πολὺ πρὸ ψηλά.

Στὴ μία, ξανάρχισαν τὸ ἀνέβασμα. Ἀναγκάστηκαν νὰ λοξεύσουν δεξιὰ καὶ νὰ μποῦν 'ς ἓν' ἀρκετὰ πυκνὸ δάσος. Ἐκεῖ, 'στὰ δένδρα, εἶδαν νὰ πετοῦν πολ-λὰ ζευγάρια «ἀλεκτροειδῶν», ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν φασιανῶν. Ἦταν «τρα-γοπάνες», στολισμένοι μὲ σαρκώδη λει-ριά, κρεμασμένα στὸ λαιμὸ τους καὶ μὲ δυὸ μικρὰ, κυλινδρικὰ κέρατα, φυ-τωμένα πίσω ἀπὸ τὰ μάτια τους. Τὰ θηλυκὰ ἦταν στακτερά' τάρσενικὰ ὅμως εἶχαν λαμπρὸ κόκκινον πτέρωμα μὲ ἀσ-πρες πικτίτσες. Μὲ μιὰ πετριά, ὁ Πε-δεῶν Σπίλεττ ἐσκότωσε ἓν' ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιά, ποῦ ὁ Πέγκροφ, πεινασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο, τὰ κύτταζε μὲ λαίμαργία.

Ἀφοῦ βγήκαν ἀπὸ τὸ δασάκι, οἱ ἀ-ναβάτες, κάνοντας σ' ἑαυτοὺς ἓνα με-τὸν ἄλλο, σκαρφάλωσαν σὲ μιὰ πλαγιὰ σχεδὸν κατακάθετη κι' ἔφθασαν 'ς ἓν ἀ-νώτερον στρώμα, γυμνὸ σχεδὸν ἀπὸ δέν-δρα. Ἀκολούθησαν τῆς κορδέλλης, τὰ λοξὰ δρομάκια ποῦ ἔκαναν πρὸς βατὲς τῆς ἀτόμουρας ἐκεῖνης πλαγιῆς, καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ προσέχῃ καθένας ποῦ πατοῦ-σε τὸ πόδι του. Ὁ Νάβ κι' ὁ Χάρμπερτ πῆγαν νὰ μπροστά, ὁ Πέγκροφ πίσω, καὶ στὴ μέση τους ὁ Κύριος Σμιθ καὶ ὁ Σπίλεττ. Ἐξάφνα ὁ αὐτῆς ἐ-φώναξε:

— Νὰ καὶ πρόβατα! Ὅλοι ἐστάθηκαν καί, σὲ ἀπόστασι- πενήντα σχεδὸν βημάτων, εἶδαν πέντε - ἕξ ζῶα μεγαλόσωμα, μὲ κέρατα γυ-ρισμένα ἀπὸ πίσω, πλατιά στῆς ἄκρες, καὶ μὲ δασύμαλλες προβιές, ξανθωπές. Δὲν ἦταν ὅμως πρόβατα συνειθισμένα ἀλλὰ ἓνα εἶδος, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ἐ-παντάται μόνον στὰ ὀρεινὰ μέρη τῶν ἐ-κράτων χωρῶν.

— Ἐχουν μπούτια καὶ κοτολέττες; ρώτησε ὁ αὐτῆς.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός.

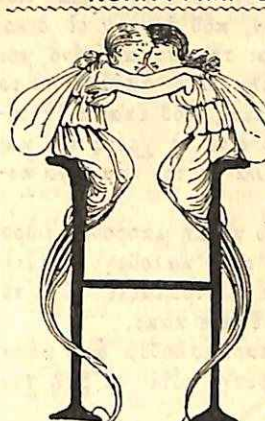
— Ἐ, τότε εἶνε πρόβατα!

Ἀκίνητα ἀνάμεσα στῆς πέτρες, τὰ κε-ραφόρα ἐκεῖνα ἐκύτταζαν ἐκπληκτικὰ, σὰ νὰ βλεπαὶν ἀνθρώπους γιὰ πρώτη φορά. Ἐπειτα, σὰ νὰ τὰ πιασε φόβος ξαφνικὰ, χάθηκαν μὲ πηδήματα.

— Καλὴ ἀντάμωσι στὸ γυρισμό! τοὺς ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, μ' ἓνα κω-μικὸ ὕφος, ποῦ τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ γε-λάσουν.

Ἐξακολούθησαν τὸ δύσκολον ἀναίθα-σμα. Συχνὰ ἀπαντοῦσαν ἵχνη λάβας, ποῦ εἶχε πῆξῃ μὲ ἀλλόκοτα σχήματα. Μικρὰ λακκώματα ἔκοβαν ἀλλοῦ τὸν δρόμο, ποῦ ἀκολουθοῦσαν οἱ ἀναβάτες

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

σὺς ἔδωσα προ-χθὲς μερικὰ ἀ-ποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Ὀδοιπό-ρο» περὶ Θεοῦ, ψυχῆς καὶ καθη-κόντων τοῦ ἀν-θρώπου. Πρὸ ὀ-λίγου καιροῦ, ἐ-γὼ σὰς ἔδωσα μιὰ περίληψιν τοῦ «Πρά-σινου Ραβδί» ποῦ πραγματεύεται τὰ ἴδια μεγάλα ζητήματα. Καὶ πιστεύω, ὅτι θὰ προσέξατε στὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν ἰδεῶν τοῦ Σούτσου καὶ τοῦ Τολ-στόϊ. Ὁ «Ἑλλην ποιητής», ποῦ ἔγραψε τὸν «Ὀδοιπόρο» τὸ 1827, ἐσκέπτετο ὅπως ὁ Ρώσος φιλόσοφος, ποῦ ἔγραψε τὸ «Πράσινον Ραβδί» μόλις χθὲς. Κι' ὅπως λέγει αὐτός, ὅτι ὁ ἀνθρώπος κατα-νοεῖ τὸν προορισμὸν τοῦ ἅμα πεισθῇ ἐν-δομύχως ὅτι τὸν ἐστειλε στὸν κόσμον ὁ Θεὸς γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ θέλημά του, καὶ ὅτι εἶνε εὐτυχὴς μόνον ὅταν τὸ κἀνῃ, ἔτσι κι' ἐκεῖνος λέγει, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀνῆ-κει στὸ Σῶμα, ὅτι εἶνε πολίτης τῆς μεγάλης Πόλεως τοῦ Θεοῦ, τῆς «γενι-κῆς πατρίδος», καὶ ὅτι ὁ μόνος του, ὁ κύριος σκοπὸς πρέπει νὰ εἶνε ἡ «τά-ξις» τῆς μεγάλης αὐτῆς Πόλεως. Τὰ ἴδια πράγματα, μὲ ἄλλα λόγια. Ὁ Σούτσος τελειώνει μὲ τοὺς στίχους:

Ἄν τῆς μεγάλης πόλεως
Ἐπαπειλῶν τὴν τάξιν,
Ζήτησιν τύραννος αἰσχυρὸς
Παράνομον μου πράξιν,
Πένια, φυγὴ, θάνατος
Καὶ ἂν μὲ περιμένῃ,
Πένια, φυγὴν, θάνατον
Ἡ σὰρξ μου ὑπομένει.

Ἀλλὰ τί ἄλλο σημαίνει αὐτό, παρὰ ὅτι παντοῦ καὶ πάντα ὁ ἀνθρώπος πρέ-πει νὰ κἀνῃ τὸ καθήκον του, ποῦ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀψηφῶν κάθε θυ-σίαν, κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον τοῦ σώματος; Τὸ ἴδιο δὲν ἐννοεῖ κι' ὁ Τολ-στόϊ, ὅταν λέγῃ κάπου στὸ «Πράσινον Ραβδί», ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος ὀδηγεῖ ὡς τὴ θυσίαν, καὶ ὅτι ὁ ἀν-θρώπος πρέπει νὰ ὑπομένῃ τὰ πάντα, γιὰ νὰ ἐκπληρῶνῃ τὸν προορισμὸν τοῦ καὶ νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Ἀλλ' ἄς προσέξωμε λίγο τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ Σούτσου: «Ἐάν, λέγει, κανένας αἰσχυρὸς, κακὸς τύραν-νος, ἐπαπειλῶν τὴν τάξιν τῆς μεγάλης Πόλεως τοῦ Θεοῦ, ἐπιδουλεύμενος δη-λαδὴ τὸν θεῖον Νόμον, ποῦ ἐπιβάλλει στοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶνε καλοὶ, ἀγαθοί, τίμιοι, δίκαιοι, εὐσπλαγχοί, εὐκρινεῖς, —μὲ ζήτησιν νὰ κάμω μιὰν κακὴν,

μιὰν παρὰ νόμον πράξιν, ἐ-ναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν μὲ φοβερίζῃ μὲ πένιαν, μὲ στέρξιν, μ' ἐξορίαν, μὲ θάνατον ἀκόμη, ἐγὼ θὰ τὰψηφίσω ὅλα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν κάμω. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον μου, καὶ γιὰ τὸ καθήκον μου ἄς γίνω θυσία.» Ὅταν ὁ Σούτσος ἔγραφε «τύραννος αἰσχυρὸς», ἴσως εἶχε στὸ νοῦ του τὸν Τούρκο, γιατί αὐτός, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ, ἦταν ὁ τύραννος τοῦ Ἑλλήνου, τοῦ Χριστιανοῦ. Ἀλλὰ μπορούμε νὰ τὸ πάρουμε πολὺ πρὸς γενικά. «Τύραννος» ἐδῶ εἶνε καθὲς ἐναντία δύναμις ποῦ μᾶς πιέζει νὰ μελήσωμε τὸ καθήκον μας καὶ νὰ κάμωμε τὸ κακὸ, τὸ παράνομον. Ἡ δύ-ναμις αὕτη μπορεῖ νὰ μᾶς ἐπιβάλλεται ἀπέξω, δηλαδὴ νὰ εἶνε ἓνας κακὸς ἄν-θρωπος' ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἐρχεται κι' ἀπὸ μέσα μας. Νὰ εἶνε δηλαδὴ τὰ ἴδια μᾶς ἐλαττώματα, τὰ ἴδια μᾶς πάθη ποῦ μᾶς σπρώχνουν στὸ κακὸ: ὁ ἐγωϊσμός μας, ἡ περηφάνεια, ἡ φιλοχρηματία, ὁ φόβος, ἡ ζήλεια κτλ. Ὅλ' αὐτά, μὲ μιὰ συμβολικὴ λέξι, εἶνε ὁ Διάβολος. Αὐτός, τῆς περισσοτέρας φορές, εἶνε ὁ «αἰσχυρὸς τύραννος» ποῦ μᾶς γυρεῖ: μιὰ κακὴ, μιὰ παράνομη πράξι, καὶ κάποτε μὲ τὴ φοβέρα τῆς «πενίας», τῆς «φυγῆς», τοῦ «θάνατου». Ἄν δὲν τὸ κάμῃς αὐτό, μᾶς λέγει, θὰ στερηθῇς, θὰ πεινάσῃς, θὰ υποφέρῃς, θὰ ἀναγκασθῇς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν τόπον σου, θὰ πεθάνῃς. Ἀπεναντίας, ἂν τὸ κάμῃς, θὰ ζήσῃς, θὰ πλουτήσῃς, θὰ εὐχαριστη-θῇς, θὰ πολυάσῃς. — Ἀλλὰ ὅχι! ὅταν πρόκειται νὰ ἐξαγοράσωμε τὴν εὐτυχίαν ἢ νὰ ποφύγωμε τὴν δυστυχίαν, καὶ τὰ δυὸ βέβαια προσωρινὰ, μὲ μιὰ κακὴ μᾶς πράξι, — κλεψιά, ἀδικίαν, φόνο, προδοσίαν, ἀτιμία, ἀπάτη καὶ καθυστάσις, — δὲν πρέ-πει νὰ τὸ κάμωμε ποτέ, ποτέ. Κι' αὐ-τὸς ἀκόμη ὁ θάνατος πρέπει νὰ μᾶς εἶνε προτιμώτερος!

Πένια, φυγὴν, θάνατον
Ἡ σὰρξ μου ὑπομένει.

Ἡ «σὰρξ μου», βλέπετε, λέγει ὁ ποιητής, τὸ σῶμά μου. Γιατὶ ὅλα ὅσα μᾶς ἐπιτελεῖ ὡς φόβητρα ὁ «Τύραννος», ἐπηρεάζουν μόνον τὸ φαρτὸ σῶμα κι' ὅχι τὴν ἀθάνατον ψυχὴν. Γι' αὐτὸ εἶνε καὶ προσωρινὰ, γι' αὐτὸ καὶ μπο-ροῦμε νὰ τὰψηφίσωμε. Μόνον ἂν ἐπηρεά-ζον τὴν ψυχὴν, θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ φοβηθῶμε. Ἀλλὰ τὴν ψυχὴν μόνος ὁ Θεὸς τὴν ἐπηρεάζει, κι' ὅταν κάμωμε τὸ θέλημά του, τὸ καθήκον μας, δὲν ἔ-χομε νὰ φοβηθῶμε τίποτε ἀπὸ τὸν Θεό. Καὶ 'ς αὐτὴ τὴ ζωὴ, ὅσο στερομένην, δυστυχισμένην κι' ἂν θὰ μᾶς εἶνε, θὰ βρίσκωμε τὴν μεγαλύτερη παρηγορίαν στὴ συνείδησιν, ὅτι εἴμαστε καλοὶ καὶ ἐνάρτεροι ἀνθρώποι, καὶ στὴν ἄλλην θὰ λάβωμε τὴν ἀμοιβὴν μας, γιατί ζήσαμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμον τοῦ Θεοῦ. Ὁ «αἰσ-

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

[Κατὰ τὸν Αἰώπο]

Μιὰ φορὰ κι' ἓναν καιρὸν,
Φίδι τὸ φαμαγερό
Ἀλεποῦ καθὼς τὸ βλέπει
Ποῦ ταξιδεύει μ' ὀρμὴν
Κατὰ τὴν νεροσυρμὴν
Σὲ θυμῶν ἀγκατερό,
Λέει γελώντας: «—Ἐγὼ λέσαι!
Σὲ Καμάβι τέτοιο μέσα
Τέτοιος Κατετάγιος πρέπει!
Ὅπου τρέχει καὶ ἀμυνεῖται
Τοῦ κακοῦ ὁ κακὸς τοῦ ἀξίζει!
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

*Ιδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κερ. Β.

ΣΕ ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΟ

Ἡ νύχτα ἀπὸψε εἶνε μαύρη, σκοτεινή.
Λείπουν τ' ἀστέρια τοῦ τῆνε μυριοστο-
λίζουν.
Κῦμα καὶ γῆ στὸν οὐρανὸ σμίγουν κι' ἀγ-
λίζουν,
Καὶ τῆς βροχῆς ἀνοίγουν διάπλατα οἱ
[χρουνόι.

Πένθιμη εἶνε ἡ σημαία ἡ τραγὴ,
Καὶ ἡ πτυχὲς τῆς, σὰν νὰ κλαῖν κι' αὐτές,
[σφυρίζουν.
Λυπητερὰ καὶ τὰ πυράθυρα μου τρίζουν,
Κι' ἀκούετ' ἀρχαί τοῦ γιωνῶν ἡ φωνή.

Καὶ μεσ' στῆς φύσης τὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ
[πάλη,
Μεσ' στὴ φουρτούνα καὶ μεσ' στὴν ἀνε-
[μοῦζαλη,
Μονάχος εἶμαι, καὶ θρηνῶ σιγὰ - σιγὰ.

Ἐσὲ θρηνῶ, ὦ Βασιλεῦ, ποῦτεςες θῦμα...
Στοῦ μαρτυρίου σου τὸ ὑπέροχο τὸ μνήμα.
Κυλοῦν τὰ δάκρυα μου, δόλοθερμα, γοργά.
Γραμμένο τὴν 5 Μαρτίου 1913

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Τὸ παράθυρο ἀνοικτό. Τὸ φεγγάρι ρί-
χνει τῆς γλωμές του ἀκτίνες πάνω στὴν
κοιμισμένη πόλι. Τὸ ψυχρὸ ἀεράκι παρα-
σύρει μαζὺ του τὸ διαπεραστικὸ ἀρώμα
τῶν πεύκων.

Τὸ σαλόνι ἔρημο, σκοτεινὸ. Ἡ βαρεία
μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ ἀνακατείνεται μὲ
τὸν δροσερὸ ἀέρα τῆς ἡσυχῆς νυχτιάς.
Πάνω στὸ τραπέζι σκορπισμένα χαρτιά
παγινιδιοῦ. Οἱ καρέκλες σὲ ἀταξία.

Ἐνὰ ἀδύνατο φροῦ φροῦ ἀκούεται.
Σὰν ἕνα ἐλαφρὸ βογγητό, σὰν ἕνα δειλὸ
παράπονο... Πάνω στὸ μικρὸ τραπέζι,
κοντὰ στὸ παράθυρο, τὸ μυρωδάτο καὶ
ἀβρὸ τριαντάφυλλο ξεφυλλίσθηκε. Τὰ ρό-
δινα πέταλα ἔπεσαν στὸ χαλὶ, μαρμαμένα.

Ἀναταράχθηκαν λιγανά ἀκούμα, καὶ ἔπειτα...
ἀκίνητα, νεκρά. Ὡ! αὐτὸ τὸ τριαντάφυλ-
λο. Τριαντάφυλλο κοιμένο ἀπὸ ἕνα μνή-
μα, τριαντάφυλλο ποῦ γεννήθηκε μέσα
σ' ἕνα νεκροταφεῖο! Τὸ φεγγάρι, ἔξα-
σθενημένο, ρίχνει ἕνα τελευταῖο χαιρετι-
σμὸ στὸ ἀγαπημένο του λουλουδί. Γιατί τὸ
γνωρίζει καλὰ τὸ τριαντάφυλλο αὐτό!
Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ μαρμαρένιο τάφο,
χθὲς τὴ νύκτα, εἶχαν συνομιλήσει πολὺ...

Τὸ ὁρολόγι κτυπᾷ... μία - δύο - τρεῖς.
Τὸ τριαντάφυλλο πέθανε, τὸ φεγγάρι
ἐξαφανίζεται πίσω ἀπὸ τὰ σπύτια, ἡ πό-
λις ἀρχίζει νὰ βυθίζεται στὸ σκοτός.

Ρεζεντᾶ

Η ΖΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Μὴ φοβόσαστε ἐκείνους ποὺ σκοτώνουν
τὸ κομμὶ καὶ δὲν μποροῦν νὰ σκοτώ-
σουν τὸ πνεῦμα.

Ἐνὰς πρίγκηπα τῆς Ἰαπωνίας, εἶχε
παραγγεῖλαι εἰς αὐτὸν βάλα ἀπὸ πορσελάνη,
μιάς ἐξαίρετης ὁμορφίας. Ζούσε μόνο γιὰ
νὰ τὰ θαυμάζει. Μία μέρα, μιά ὑπηρετρία
ἔστασε ἕνα ἀπὸ ἀπροσέξια. Ὁ πρίγκηπας
μπήκε μαγιασμένος καὶ τὴν καταδίκασε σὲ

θάνατο. Τότε ἕνας ἄνθρωπος παρουσιά-
στηκε στὸ παλάτι καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ ξέρω μιά πολὺτιμη συνταγὴ
γιὰ νὰ ξαναφιάξω τὸ σπασμένο βάλο, σὲ
τόπο ποῦ νὰ μὴν ὑποπτεύεται κανένας
ἐκεῖ καὶ τὴν παραμικρὴ ραϊσιά. Πρέπει
μόνο νὰ μοῦ δείξετε ὅλα τὰ βάλα μαζί.

Τὸν ὡδήγησε στὸ μέρος, ὅπου τὰ πο-
λύτιμα κομφοτεχνήματα ἀναπαύονται ἐ-
πάνω σὲ μετὰξιν χαλὶ. Ἀναστατώνει τὴν
κάμαρα καὶ μὲ μιά σπρωξιὰ τὰ ρίχνει ὅλα
χάμα καὶ τὰ συντρίβει σὲ χίλια κομμάτια.

— Αὐτὰ τὰ δεκαεννιά βάλα τὴν ὁποίαν,
λέει στὸν πρίγκηπα, μποροῦσαν νὰ στοι-
χίσουν τὴ ζωὴ δεκαεννιά ἀνθρώπων. Πάρτε
τὴ δική μου, εἶνε ἀρκετὴ.

Ὁ πρίγκηπας ἐννοῦσε τὸ μάθημα καὶ
σὺν σκέφτηκε, πὺς ὅλα τὰ βάλα, τὰ χρυσο-
μένα ἢ λαξευτά, τοῦ παλατιοῦ του δὲν μπο-
ροῦσαν νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου,
ἔδωκε χάρι καὶ τὴν ὑπηρετρία.

(M. Guyau)

Παῦλος Χλωμός

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Χαριζόμενο στὸν Τέλλον Ἀγρα.

Μιά μητέρα, καμμένη
ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ νύχια,
— ποῦ ἀπ' τὰ δύο τῆς ἀγόρια,
εἶχε ἀπάξῃ τὸ ἕνα, —
νάλιαρὸς ἡλικία
ἀπ' τὸν πόνο τὰ μύχια
τῆς ψυχῆς τῆς, στὸ κλάμμα
τῆς ἡ δόλια ριγμένα.

Κάποια μέρα τὰγόρι,
ποῦ τῆς εἶχ' ἐπιζήση,
μπήκε ξάφνου καὶ εἶδε
νὰ σκουπίξῃ, μὲ μι' ἀκρὴ
τῆς ποδιὰς τῆς, τὰ μάτια
ποῦ ἀπ' τῆς ἄκρας τοῦς βροσίης,
στὰ χλωμά μάγουλά τῆς,
ἐκυλοῦσε τὸ δάκρυ.

Τότε πέρνει ἡ προσηύτης τῆς
καὶ μ' ὀρμὴ ξεφωνίζει:
«Πᾶψε πιά, μητερούλα,
νὰ μὲ κἀνης κομμάτια!
Χαμογέλασε λίγο!
Ἡ καρδιά μου ραῖζει,
σὰν σοῦ βλέπω ἀπ' τὸ δάκρυ
βουρκομένα τὰ μάτια!»

Ἡ μητέρα τὸ παίρνει
στὴ θερμὴ τῆς ἀγκάλῃ
καὶ σφιγμένο κεῖ - μέσα
ὅρα δόλοληρη τῶχει.
Τὸ παιδί τὴ ρωτᾷ:
«Θέ νὰ κλῆρῃς πιά πάλι;
Κι' ἀπαντώντας ἐκείνη,
λέει: «Ἀγάπη μου, ὄχι!»

Ἀπὸ τότες ἡ δόλια
μεσ' στὰ στήθεα τῆς πνίγει
τὸν ἀγιότρευτο πόνο
τοῦ παιδιοῦ ποῦχε χάση
καὶ σὺν βλέπει τὸ ἄλλο,
τὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἀνοίγει
καὶ γιὰ χάρι δική του
πολεμᾷ νὰ γελᾷ.

Νικητῆς τῆς Αἰθιοῦ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εἶχα ἔλθαι εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ μπαμ-
πάς μου μ' ἐβίλε στὸ Γυμνάσιο ποῦ ἦτο
πὺς κοντὰ στὸ σπίτι μας. Τὴν πρώτην
ἡμέραν ποῦ ἐκάθησα εἰς τὸ θρανίον, ὅλα
τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν καὶ τῶν καθη-
γητῶν μὲ ἦσαν ἄγνωστα. Πόσο αἰσθάν-
θηκα τὸν ἐαυτόν μου μόνον!... Τέλος
ἐπέρασε ἡ σκληρὰ αὐτὴ δι' ἐμὲ ἡμέρα, ὅχι
ὁμως καὶ ἡ ἐντύπωσις...

Τὴν ἐπομένην, ἐνὸς συνωμύλουν μὲ τοῦς
παρακαθημένους μου, εἶδα ἕνα παιδί νὰ
εἰσέρχεται εἰς τὴν τάξιν μὲ τὴν «Διάπλα-
σιν» στὰ χέρια. Τὸ ἔρωτ' ὅπως ἐὰν εἶνε
συνδρομητῆς καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ναι.

— Ἐχε ἄλλους συνδρομητὰς ἐδῶ;
ξαναρωτῶ.

— Μάλιστα, μοῦ ἀπαντᾷ καὶ μοῦ δει-
χνει μερικοὺς.

Τότε ἐξάρχηκα παλὺ. Διότι εἶδα ὅτι εἰ-
ρισκόμην μεταξὺ φίλων καὶ ὅχι ἀγνώ-
στων... Ἀμέσως πλησιάζω ἕνα τῶν
υποδειχθέντων.

— Λαμβάνεις Διάπλῃσιν; τὸν ἐρωτῶ.

— Ναί, μοῦ ἀπαντᾷ μὲ χαρὰν μὴπως
εἶσαι καὶ σὺ συνδρομητῆς;

— Τὸ νῆδες!

— Τότε εἰμεθα φίλοι. Ἄν ἔχῃς ψευδῶ-
νυμο πὲς μου το, νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ τὸ
δικό μου.

— Εἶμαι ἡ Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις.

— Καὶ ἐγὼ ὁ...

Λευκὸς Ἀετός.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἐνας ἄνθρωπος, σέγωντας ἕνα ἄθλιο
σκυλί, δεμένο μὲ χονδρὸ σχοινί, εἰσήλθε
εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Σκύλων.

— Ποῦ εἶνε ὁ διευθυντῆς; ρώτησε.

— Καὶ τί τὸν θέλετε; εἶπεν ὁ θυρωρός.

— Νὰ τοῦ δείξω τὸ σκυλί μου.

— Αὐτὸ τὸ παληόσκυλο;... Χά, χά.

Καὶ περιμένετε ποτὲ νὰ βραβευθῇ ἕνα
τέτοιο σκυλί;

— Γιατί ὄχι; ρώτησε ὁ προσβληθεὶς
κάτοχός του.

— Μὰ τὰ πόδια του, ἐκτὸς τῶν ἄλ-
λων, ἀρκοῦν. Δὲ βλέπετε τί κοντὰ ποῦ εἶνε;

— Κοντὰ; καὶ τί διάβολο τὰ ἤθελε
μακρύτερα; Φθάνουν ὡς τὴ γῆ. Δὲν εἶνε
ἀρκετὸ αὐτό;

Σεπεσμένος Δόρδος

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλή:—Μπαμπά, μὴ ξεχάσῃς νὰ
σημειώσῃς εἰς τὸ δελτίον γιὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ
σκυλάκι μου τὴ Φωδρά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριαντάφυλλο Διὰβολάκι

— Μαρμὰ, τί ἔχω μέσα μου;

— Ἐντόσθια, παιδί μου.

— Καὶ πότε τὰ ἔφαγα;

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ξανθῆς Ἑλληνοπούλας

— Ὁ Δάσκαλος.—Πές μας, Νίκο, ποῖ εἶνε
τὰ πνεύματα;

— Ὁ Νίκος.—Ἡ ψιλή, ἡ δασεία καὶ τὸ...
παιδιόν!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰθιοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγὸν Κερ. IB.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αἰθιοῦ

		TE		
	ΣΠΑ	Υ	ΠΑΑ	
NE	ΘΩ	ΩΣ	ΔΙ	ΞΕ
	ΤΗΣ	Α	ΠΕΡ	
		ΣΕ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθῇ μία προτροπὴ, τὴν
ὁποίαν, τώρα μὲ τὸν ἀποκλεισμόν, ὅλοι
πρέπει νὰ τὴν ἐφαρμόζετε.

β'.) Ἑρωτήσεις

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γυναικῶν

- 1.—Ποῖα ἀριθμητικὰ εἶνε προθέσεις;
- 2.—Ποῖον Κράτος εἶνε δυναμιωτικόν;

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Losange

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γερμανόπαιδος

- * = Συμφωνον.
* * * = Κραυγὴ.
* * * * = Κρόμα.
* * * * * = Φρεγάτα.
* * * * * = Εἰκὼν.
* * * = Θέρος.
* = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀγλῶσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνδοῦνται ἀπαι-
τήτως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-
ματοσῆμου.

Λύσεις τοῦ 13ου φύλλου

α'.) Ἑλλάς, Σουηδία, Ὀλλανδία, Βέλ-
γιον, Δανία.—β'.) Δεκάξη (δέκα ξι.)—γ'.)
Chacun pour soi et Dieu pour tous.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Μαρτίου 1917.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραδευθέντας εἰς τὸν Δια-
γωνισμόν Ζωγραφικῆς καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ
ῥηθίσουν τὰ βραβεῖα των καὶ νὰ μοῦ στείλουν
τὰς φωτογραφίας των, διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσω.

Τὸ Τραγῶδι τῆς Λευτεριάς μοῦ γράφει:
«Συμφωνῶ μὲ τὴν Ἑθνικὴν Ἀναγέννησιν καὶ
ἐξασπῶμαι σήμερον κ' ἐγὼ. Ἀπὸ τὸν Μάρτιο
ὅλ' μοῦ στέλλῃς τὸ δικό μου φυλλάδιό μαζί μὲ
ἕνα ἀγκυρὴ ἀγοραστοῦ» σοῦ ὑπόσχομαι δὲ ὅτι: σὲ
μιά ἐβδομάδα θὰ σοῦ ἐγγράψω κ' ἕνα δυὸ ἐτη-
σίους συνδρομητὰς. Πιστεύω, ὅτι σὲ βοηθῶ μ'
αὐτὸ τὸ ἐξασπῶμα.» Ἀκού; ἐκεῖ ποῦ δὲν μὲ
βοηθεῖς! Μακρὶ νὰ τὸ ἐξαμυν ὅλοι...

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, Φιλόπατρις
Ἑλληνοπούλα. Ἡ καμμένη ἡ γιαγιά... ὁ
Θεὸς νὰ σοῦ τὴ φυλάξῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη, νὰ
τὴ χαρῆς. Ἄ, εἶνε θαυρῶς μὴ γιὰγιά, διὰ
τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ τῆς, ποῦ καθὼς λέγει
ὁ λαός, εἶνε «δὺο φορὲς παιδί τῆς»... Ὅσο
γὰ τὴν ἐρώτησί σου, ἂν ὁ Βέροδο; θάνακαλὺψῃ
τὸν Φραντζέσκο... μὴπως; ξέρω κ' ἐγὼ; ὅλ' τὸ
ἴδιον.

Τὸ Γυναικῶν μοῦ γράφει: «Πέρα πολὺ
ῥαῖτο τὸ Λένδον τοῦ Τέλλον Ἀγρα, ἂν καὶ
κάθε τὸ δικό του μ' ἐνθουσιάζει. Πῶς ζῆλε νὰ
τὸν ἐγγνώριζα, γιὰ νὰ τοῦ φανερώσω τὸν θαυμασμό
μου καὶ τὴν ἀγάπην μου. Καὶ στὸ σπῆτι μας,
ἔβρις, τὸν ἀγαποῦμε ὅλοι. Ἡ μαμμά μάλιστα
λέγει ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἀγαπᾷ σὺν δικῇ τῇς.

Τὴ ὥρα τοῦ πρῶτου νὰ εἶνε κανεῖ; Τέλλος; Ἀ-
γροί; Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ εἶνε ὅ-
λοι... Μὰ ἂν ἦσαν ὅλοι, τί ἀξία θὰ εἶχε;...

Καὶ βέβαια, Δελὲ, ποῦ δὲν ἀπαίτῃ νὰ μοῦ
γράφῃς βταν εἶσαι κι' ἄρρωστος! Ἐννοία σου
καὶ τὴν ἀγάπην σου τὴν ξέρω! ὥστε μὴν ἀνησυ-
χῇ; ὅταν σ' ἐμποδίζῃ καὶ τὴν νὰ μοῦ γράψῃς;
μὴν ἐβδομάδα. Ἐγὼ θὰ πῶ: «Ὁ καμμένος;
μου ὁ Δελὲ, ἡ πολλὰ μαθήματα θὰ εἶχε, ἡ
ἀδιάθετος θὰ ἦταν.» Κι' ὅλ' περιμένω νὰ μοῦ
γράφῃς τὴν ἄλλη.

Νὰ κι' ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ποῦ εἶχε
νὰ μοῦ γράψῃ τόσο καιρὸ. Μοῦ γράφει σήμε-
ρα γιὰ νὰ μοῦ πῇ, ὅτι εἶχε τόσο πολλὰ μαθήμα-
τα, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ! Κ' ἐν ἄλλοι:
Σκαλιζῶν, λέει, παλῶν, μου τόμων, βροῖες
καὶ τὴν πολλὴν σκαλιστικὴν γιὰ τὰς σημερινὰς
περιστάσεις; τὴν εἰκόνα ἐνὸς παγκράτου ἀνθρώ-
που, ὁ ὁποῖος τρώγει ἕνα κομμάτι ψωμί, με-
γάλο σὰν κι' αὐτόν, καὶ φαντασθῇτε, ἄσπρο!...

Καλὰ τὸ κατὰλαβε, Ὁδῶνις Θεός. Εἰ; τὸ
ὑπ' αἰσθ. 182 φωνηεντικόν τοῦ προηγουμέ-
νου φύλλου, ἔγινε λάθος; εἰ; τὴν ὁρχήν, ἀντὶ
ἐνὸς ἀστερισκοῦ, μπῆκε ἕνα νῖ. Νὰ τὸ διορθώ-
σετε ἀμέσως, γιατί δὲν λούεται μὲ τὸ νῖ, οὔτε
μὲ τὸ σῖμα. Θέλει ἀστερισκόν.

Ἐταποτέλεσται τῆς Ζωγραφικῆς, — μοῦ
γράφει τὸ Ἑθνικὸν Ὀνειρόν, —μοῦ ἄρσαν πολ-
λὺ, γιατί εἶχαν κρίσι ἐκτεταμένη, ὅπου; τὸ συ-
νήθεις στὰ παλαιὰ χρόνια. Ἐλπίζω πῶς αὐτὸ
θὰ τὸ κἀνῃ; καὶ τοῦ; ἄλλου; Διαγωνισμοῦς,
καὶ μαλίστα τοῦ; φιλολογικῶς;—Ναί, ὅταν
οἱ διαγωνιζόμενοι εἶνε λίγοι. Ὅταν ὅμως εἶνε
300 καὶ 500, πῶς νὰ τὸ κἀνῃ;
Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐνεργείας, Ἀσθητῆς
Δόξης. Ἐδιδάσκα τοῦ ταξιδιωτικόν σου καὶ μοῦ
ἄρεσε πολὺ. Ναί, θὰ φυλάξω αὐτὸ νὸ βιβλια-
ράκι, ποῦ θὰ μοῦ ἐνθυμίζῃ ἕνα τόσο καλὸν
μου φίλον.

Χαίρω, Μυγκέ, ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ σ' εὐ-
χαριστῶ ποῦ δὲν μὲ ξεχνᾷς; εἰς τῆς προσευχῆς σου.
Κ' ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι θὰ σ' ἐδῶξῃ, ἐκτός; τῆς
μπομπῆς, καὶ ἡ πολυπραγία. Φαίνεται, ὅτι
τώρα ποῦ δὲν ὑπάρχει ἀφθονία ψωμί, δὲν πρέπει
νὰ τρώγῃ κανεῖς; πολὺ καὶ ἀπὸ τέλῃα. Χωρὶς
ψωμί, βλάπτουν. Κρύψτε λοιπὸν τὴν ὄρεσί σας.
Ἄλλως; τε ὁ ἐπισιτισμὸς ἄρχεις, τὸ πρῶτο σι-
τοφορτίς μᾶς; παρεδόθη, κ' ἐλπίζω ὅτι θὰ
ἐξακολουθῇ τακτικᾷ.

Παραστικᾷ, Δόξα τοῦ Ἑλληνομισοῦ. Βέβαια,
ὕστερ' ἀπὸ τέτοιον τρῖψιμον, ποῦ σοῦ κἀνῃ ἡ
μαμμά μὲ οἰνόπνευμα, μπορεῖ τὸ σῶμά σου νὰ
μὴν εἶνε ζεστό; Πρόσχε ὅμως, γιατί αὐτῆς ἡ
ἀρρώστειας εἶνε ὑπολυσ. Νὰ μὴν ἐξαρθευθῇς
ὅτι δὲν ἔχεις πρεσὸ καὶ νὰ φυλαχῇ; καλὰ, ὡς
νὰ σὲ ἀφίσῃ κατ' ἐνόλησιν. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ
μοῦ γράφεις, ὄχι, διότι φοβοῦμαι ὅτι δὲν ὅλ'
ἐμαζέμετο ἀρκούν ποσόν. Καὶ ἄλλοτε τὰ ἔδοκί-
μας αὐτὰ καὶ τὰ εἶδα...

Μιά παλὴά μου φίλη μοῦ γράφει: «Ἐδιδά-
σκα στὸ τελευταῖόν σου φύλλον τὴν Ἐπιστολὴν
τοῦ κ. Φιδῶνος; καὶ εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ
μᾶθω, ἂν συμφωνῇ ἡ φίλη μας Τρισεύγενη μὲ
ὅσα γράφεις.» Τὸ γράμμα εἶνε ἀπὸ τὰς 28
Φεβρ. ὥστε ἐννοεῖ τὴν Ἐπιστολὴν περὶ Νη-
στείας. Κι' γιατί δὲν θὰ συμφωνήσῃς ἡ Τρισεύ-
γενη; Ὅστε καλόγρηκα τὴν φανταζομαι, οὔτε γιὰ
ἀλλο τὴν ξέρω.

Μὲ πολλὴν μου χαρὰ, Ἑλληνοπούλα, ἔλαδω
γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ. Ναί, αἱ
Ἐκπαιδῆς Διαπλάσεις; θάρρῃσιν πάλι.
Τὰς ἀνέδαλα ἐνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἀλλὰ
τώρα ποῦ ὑπάρχουν ἐλπίδες νὰ χαλαρωθῇ γρη-
γὰρα, θὰ κάμω τὴν σχετικὴ Προκήρυξιν.

Πολὺ δικαίως παρπινενοῖται ὁ Γερμανόπαις,
ὅτι πολλοὶ φίλοι μας, εἰς τὸ τετράδιον τῶν Μ.
Μυστικῶν, γράφουν τὸ ψευδώνυμον τοῦ πρὸς ὃν
ἀπευθύνεται μὲ μελάνι καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ
καὶ ὁλόκληρες φράσεις, εὐχαριστίας κτλ. πάλι μὲ
μελάνι. «Ἐστὶ καλὴ ἡ εὐμορφὴ τῶν τετρα-
δίων, καὶ ἂν θελήσῃ κανεῖς νὰ τὰ κάμῃ Λεῦκοι-
μα, θὰ εἶνε ἀσ

κάτι πολύ μελαγχολικό. 'Απ' αυτό ένεπνεύσθη ή Ρεζεντά κ' έγραψε ένν αληθινά εύμορφο κομματάκι. Μόνο στο ύψος το διόρθωσα λίγο.—'Η αξία της ανθρώπινης ζωής. Τά είπαμε κι' άλλοι: ο Παύλος Χλωμός διαλέγει και μεταφράζει ώρα-ώρα.—Μία μη-έξα.—'Η ιδέα επιδίδεται σάν κάτι αληθινό και πολύ συγκινητικό ή σιγασμένη όμω; ύστερ' έδεν έχει άνομη όλη την τέχνη που χρειάζεται. 'Αλλά βλέπω ότι ο Νικητής της Αύριον προσοδεύει και γρήγορα θά την άποκτήσῃ.—'Εδιά μέσον της Διαπλάσεως. Μοιάζει μ' ένν άλλο, που έδημοσίευστα κάποτε. 'Αλλά δέν πιστεύω να τό είδε ο Λευκός Αετός. Αυτά αϊ έντυπώσεις, αυτά τά αίσθήματα είνε κοινά 'ς όλους μου τούς φίλους.—'Από τά Φαιδρά και από τά νοστιμώτερα που έδημοσίευστα ώ; τώρα. Τά Παιδικά Πνεύματα άρκετά καλά. Τό πρώτον, πρέπει να κριθί ώ; επίκαιρον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεύσεται, άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άνανεύμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1917. 'Όσα συνοδεύονται από Α. ή νήκουν εις 'Αγόρια, και δσα από κ. εις Κορίτσια]

Νέα ψευδώνυμα: Παυλίη Χαρά, ά. (ΑΖ), 'Αγνωστος. ά. (ΓΣ), Πινόη του Βουνοῦ, ά. (ΕΤ), Νικηφόρος Ουρανός, ά. (ΔΝ), 'Εφρηβος 'Ερμής, ά. (ΓΓ), Μικρός Αίγοβοσκός, ά. (ΠΔ), Φωχός Χαρομηλάκι, κ. (ΑΓ), Χουσοροδινό Συννεφάκι, ά. (ΣΓ), 'Οδοιπόρος, ά. (ΓΚ), Μαγνητική Βελόνη, ά. (ΦΜ), Δούκισσα, κ. (ΔΡ), Μπομποτά ά. (ΔΔ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ή Δούκισσα (0) με Μάρτυρα Βασιλέα, Παύλον Χλωμόν, Τσελίν Κορφατοπούλαν, Γεωμανόπαιδα, Λορελάι, Στεφανημιώτακι, Τρισεύγεννη, 'Ιδιότροπη, Γυνθειώτακι, Νικητήν της Αύριον, 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, Βασίλειον τών Βουληγοροκτόνων, Παγκόσμιον 'Ονειρον, Χάσωνα, 'Αλκη, Φασκαμιά—ό Ναυτίλος (0) με Ρωβύρον, Πρόσφυγα, 'Εγγλεδάκι.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: 'Αγνωστον (είχε τυπωθή τό φύλλον, όταν έλαβα τό γράμμα σου) 'Ανοϊζιάτικο Αεράκι (άρκετά ήσαν) Διαβολάκι του 'Αρκακίου (π'άν μέτρον άριστον... εις; όλα!) Μικρόν 'Αγαϊόν (τό έλαβα και τό έστειλα' άρχισε λοιπόν!) Παντ. Γ. Μπ. (μόνον οί συνδρομηταί και τά δέλφια των έχουν δικαιώμα να πέρνουν ψευδώνυμον επί πληρωμή 1 δραχμής' οί άγορασταί δ'χι') Δ. Κ. Δελ. (εύχαριστώ για τά καλά σου λόγια' οί νέοι ό,ορασταί εμπορούν, άν θέλουν, νάγοράσουν και τά προηγ. φύλλα του τρέχοντος έτους, επίσης: προς 10 λεπτά) Θεόδ. Γ. Δογ. (χαίρω πολύ' έστειλα' περιμένω να πάρης και ψευδώνυμον, διά να έχης μέρος στην άλληλογραφία') Ναπολέοντα Α'. (σε περιμένω' πώς πάει ή πείνα;) Μικρόν Γόησαν (όχι, δέν έλαβα) Ζωφελάν Νύκτα (δέν γίνεται αυτό που ζητεῖς) Βαρβαρομάχον 'Ελλάδα, 'Αθάνατο Ναυτάκι, Θαλασσοπόρον των Κυκλάδων, Γλυκύ Παρελθόν κτλ. κτλ.

'Απόκοσμον Βόαχον, Πειρατήν του Αιγαίου, 'Εθνικήν 'Αναγέννησιν, Νίκη, Δημ. Μπεοδ. (εύχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα.) Μεσοημιακήν 'Ακτήν, Δαγροστεφί Βασιλέα, 'Ελληνα Νικητήν (έστειλα, εύχαριστώ.) Ρωβύρον, Καλλιάντζαρον, 'Ερημην Βαροκούλαν, Τύμβον του Μαροδώνος, 'Ενδοξον 'Υδραν, 'Υπεροσπιστήν της Σπάρεως, Τίδοκον, Νικητήν της Αύριον (έλαβα, εύχαριστώ.) Είς δσας επιστολάς έλαβα μετά την 6ην Μαρτίου, νάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Διαπλάσεως καί της Βιβλιοθήκης διά να περνάτε ώραιά τάς ώρας σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 162ου Διαγωνισμού
Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 4ης 'Ιουνίου.

184. Δεξιόγραφος

Δύο έπιφωνήματα

Με άνήν συγκοιλῶ

Καί τῇ; 'Ελλάδω; εύφορον

Χώραν άποτελῶ

'Εστάλη υπό του 'Εμποροῦ του της 'Επταλόφου

185. Στοχειόγραφος

'Εργάζομαι εις τό χαρτί,

'Ω; έχω αἱ μάριση;

'Εργάζομαι εις τό πανί,

'Αν μ' άποκεφαλίσῃ.

'Εστάλη υπό του 'Αστέρος του Βέγα

186. Στοχειοτονόγραφος

'Απὼν τόπο ἱερὸ

'Αρχαῖο, στήν 'Ελλάδα,

'Ο τόνο; αν καταβισθῇ,

'Ενν στοιχείο αν άλλαχθῇ

Καί ἄλλο πνεύμα αν τεθῇ,—

'Απ' ὅποιο σῶ. α φωτεινὸν,

'Ηλιο, φανὸ, λαμπάδα,—

'Αμέσως; θά έκπορευθῇ

Αὐτό που θά σχηματισθῇ.

'Εστάλη υπό του Πανελληνίου 'Ονειρου

187. Μεταγραμματισμός

Πόλις τῇ; 'Ελλάδος εἶμαι

Καί οὐχί ἐκ τῶν ἀσέμων

'Αν μάλαξῃ; ένν γράμμα

Γίνονται ἐν τῶν τροφίμων.

'Εστάλη υπό της Βαρβαρομάχου 'Ελλάδος

188. Γωνία

+ * * * * * =Θεός; Αἰγύπτιος.

* + * * * * =Βασιλεῦ; τῇ; 'Ηπείρου.

** + * * * * =Ζῶον κερασφόρον.

* * * + * * * * =Γεωμετρικόν σχῆμα.

* * * + * * * * = 'Αρχαῖος; μάντις.

* + * * * * =Πόλις τῇ; Γαλλίας.

+ * * * * * =Κράτος; τῇ; Εὐρώπης.

Οἱ σταυροί χώρα τῇ; Μεγάλῃς Βρετανίας.

'Εστάλη υπό του Στρατηλάτου των 'Ελλήνων

189. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 = 'Αρχαῖα πόλις.

2 5 3 6 = Ζῶον κερασφόρον.

3 2 5 6 = 'Εξόγκωμα.

4 1 6 5 6 = 'Εκτασις δένδρφυτος.

5 3 6 = Μέλος; του προσώπου.

6 5 6 = 'Αντωμμία.

'Εστάλη υπό της 'Ελπίδος της 'Ελλάδος

190—194. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀντάλλαγῇ ἐνός; γράμματος; ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός συμφώνου, πάντοτε του

αὐτοῦ, νά σχηματισθῶν, δι' ἀναγραμματισμοῦ,

ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πάθος, μαῦρον, άνίερος, προῖτα, ἀρκεί.

'Εστάλη υπό του Πρόσφυγος

195. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν αρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέ-

ξεων αποτελοῦν κατά σειρὰν αρχαῖον Νομόθι-

την, τά δέ δευτέρω, ἄλλ' ἀντιστρόφως, πόλιν

τῇ; Μ. 'Ασίας.

1, Τροπὴ Ζῶων 2, Ζῶον φορητὴν 3, Πό-

λις τῇ; Στερεῇ; 'Ελλάδος; 4, Εἶδος ποιήματος;

5, Νῆσος του Αἰγίου.

'Εστάλη από το Τραγοῦδι της Λευτερίας

196. Φωνηεντόλογον

κλλ - ργ - πο - πτ

'Εστάλη υπό της Τσελίν Κορφατοπούλας

197. Γρίφος

Ο Δὼν απ απ κί κί
Π Ζῶν απ πιν απ κί ὄν κί
Ι, Εξ απ απ κί κί
απ κί

'Εστάλη υπό της Δ. Φορτωλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις με απλά στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά' 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτάς μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κρ α λ α τ ο τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και α διλυώτεροι των 15 πληρώνονται ως νά ήσαν 15. 'Ο ζω ρ ι σ τ ο ς σ τ ι - ζω ρ ο ς, έστο και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή απλά στοιχεία των 8 στιγμών, υπολογί-ζεται ως έξ λέξεις απλά.—Αί μη συνοδευόμεναι υπό του αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.)

[12'—64]

0χι, Γῇ τῇ; 'Ελλάδος, δέν πηγαίνω πιά ἱππασία. Πῶ; περιῶ; στο Φάληρον;
'Ανοϊζιάτικο Αεράκι

[12'—65]

Σιδηρά Συμμαχία

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΠΑΤΡΙΣ

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Συνάδελφοι! 'Από κανένα Ψηφιδέλιον δέν πρέπει να λείψουν τα θυμάρια Ψευδώνυμά μας, των όποιων ή **υπεροχή** ανεγνωρίσθη ύφ' όλων των καλίσθ'των έκλογέων, ή υποψηφιότη; των πανταχῶθεν εξαρετίσθη ένθουσιωδῶς, ό **θρίαμβος** αὐτῶν **έξσηφαλισθῇ**, κι' όλόγουρά των φτερουγίξει ή **Νίκη!**

Τό πρώτιστον καθήκον του κα-
λου συνδρομητοῦ εἶνε ή ἔγκαιρος
ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου
έλήφθησαν από 1—7 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: 'Ιωάννα Θ. Μάρκα, 'Αθως, Γ. Ν. Μητόπουλος, Καλλιάντζαρος, Κ.Σ. Ξαρχάκος, Δ. Γ. Ζαρέβανος, Μαργαρίτα του 'Αγροῦ, Ν. Α. Μαυροεωργης, Αγ. Β. Σταυροπούλος, Φλώρα Αχ. Ροντήρη, Γερμανόπαις, Κ. Π. Καρανίκας, Δ. Ι. Καζαμπάνας, Σπ. Π. Νικολαΐδης, 'Ιω. Μ. Ράτσης, Π. 'Αθηναῖος, Α. Ι. Ζάχος, Άλνα Σπάρη, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Βυζαντινός Αετός, 'Ιω. Πελεκάνος, 'Εφρηβος 'Ερμής, Δημ. Μπακούλας, Αύρ. Γ. Βασιλάτος, Ουρανία Σακελλαρίδου, 'Αντιγόνη Αυκούρη, Δ. Γ. Πυλαρίνος, Μαρία Γ. Μπουπούλου, Κ. Α. Πεσταρίνης.

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. 'Αλπάνης, Κ. Α. Τριανταφύλου.

ΑΤΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Ζαμπίρας, Θ. 'Αντωνάτος, ΒΟΛΟΥ: Β. Κουτσουβέλης, Τάκης Παρασκευάπουλος, Δ. Θεοδοσίτης, Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου, 'Αγρ. Φαλούκας, Γ. Ν. Βογιαντζόπουλος, ΓΑΛΑΞΙΔΑΙΟΥ: Μιχης Μ. Κουτσούκος, ΔΗΜΗΤΡΕΑΝΗΣ: Διον. Ι. Βεροούπουλος, ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ζαχάριος Ι. Βεροούπουλος, ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Δ. Κ. Δελακόστος, ΛΑΥΡΙΟΥ: Μίνα Α. Κεοκοντζέ, Ελ. Εύστ. Λοιδωρίνης, 'Αρ. Γκίνης.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: 'Ελένη Τσουμάκη.

ΑΓΙΟΥΣΤΗΣ: Χρ. Π. Κοκκιβής.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Φ. Ι. Καρελλάς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Γ. Γρηγοριάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: 'Ιωάν. Α. Καλαμάτας.

ΠΑΤΡΩΝ: Μίνα Χ. Τριάντη, Παῦλος Χ. Τριάντης, 'Ελ. Ι. Τριάντης, 'Ισμήνη Χαλαμπίτη,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Μαρ. Σταυρανοπούλου, Ε. Νε-

σορίδης, Περσινωτάκη, Σπ. Βασιλαΐδης, Δ. Κ. Μαγιάτης, Λουκάς Μπακούρος, Π. Τσαταρω-

νάκης, Γο. 'Αγ. Γρηγορίου.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Α. Παπακωνσταντίνου, 'Ιω. Μ. Τεοτόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Χορς υπογραφήν.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: 'Ισαβέλλα Ι. 'Αναγνωστιάδου,

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κλεοπάτρα Ν. Μπουλογιάννη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Αιλή Χ. Φαγγύρη, Π. Γ. Μπερκής

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Όλων των ανωτέρω τά όνόματα έτέθησαν εις

την Κληρονομία και έληφθήσαν οί έξις τρις:

ΚΩΝΣΤΑΝ. Σ. ΞΑΡΧΑΚΟΣ έν 'Αθήναις, ΦΙ-

ΛΙΠΠΟΣ Ι. ΚΑΡΕΛΛΑΣ έν Μεσσήνη και ΛΟΥ-

ΚΑΣ ΜΗΑΚΟΥΡΟΣ έν Πειραιεί, οί όποιοι ένε-

γράψαν διά τρις μήνας από 1ης 'Απριλίου.